

DAMSEL

ELANA K. ARNOLD

Çeviren
Gökçe Çiçek

Ejderhaları çok seven kardeşim Zak için

BİR

Ejderhanın Kabahati

Tale, kıyı şeridini saran kayalıkların içinden çıkmış gibi görünüyordu. Sivri kuleleri gökte yağmurdan ağırlaşmış bulutları deliyor, pencereleri hayretle açılmış ağızları ve oyulmuş gözleri andırıyordu. Arduaz grisi kayalıkları, duman grisi göğü, çalkantılı gri denizi ve hayalet grisi pusu ile burası, sahiden de gri bir yerdi. Her şey öylesine griye bulanmıştı ki yolunu şaşırان bir yolcu her şeye nüfuz eden, görüşü tamamen ortadan kaldıran bu ezici grilik yüzünden kör olabilirdi.

Efsaneye göre bu gri dünyada çok uzun süre kalırsanız gözlerinizin de griye dönme riski vardı. Cildiniz külrengine, saçlarınız ise donuklaşıp demire dönebilirdi.

Evet, burası gri bir dünyaydı.

Gece siyahı rengindeki küheylanının geniş sırtında oturan Harding'li Prens Emory karşıındaki engin, gri manzarayı inceledi. Sahilin sessiz dalgaları çanağındaki sütü yalayan bir kedi yavrusu gibi usulca kıyı şeridine vuruyor, uysallığı ve tekrarlayan nazik hareketleri Emory'nin, bu büyük denizin içinde sakladığını bildiği azgınlıkla çelişiyordu. Atının toynaklarının hemen altında, nere-

deyse siyahtan neredeyse beyaza kadar grinin tüm tonlarında bulunan küçük çakıltaşlarıyla dolu kısa bir sahil duruyordu. Emory ve Reynard adını verdiği küheylanı bu sahile, içinde hiçbir patika bulunmayan gür bir ormandan geçerek ulaşmıştı. Emory yolun büyük kısmı boyunca kılıcıyla dalları kesip yol açarak atını ilerletmeye zorlamıştı.

Emory ormanın kıyısına yaklaştıkça karşısına çıkan ağaçlar gittikçe daha da sertleşmiş ve sonunda artık odundan olmayan, düpedüz taş kesilmiş bir ağaçla karşılaşmıştı. Emory'nin sadık, ölümcül kılıcı bile bu ağaçların karşısında aciz kalmış ve bu gerçek, prensin göğsünde bir öfkenin alevinin tutuşmasına neden olmuştu. Ona vurduğunda ağacın yere devrilmesi gerekirdi. Ağaçlar böyle yapardı. Ağaçlar her zaman böyle yapardı. Görevleri buydu.

Fakat bu ağaçlar devrilmiyordu. Emory onlara kılıcıyla vurduğunda berbat bir tangırtı yükselmiş, darbenin etkisi kılıcı tutan kolundan yukarı yayılıp kemiklerini zangırdatmıştı.

Tek bir çentik bile atamamıştı. Bu kabul edilemezdi.

Fakat Emory bunu kabullenmiş, yoldan çekilmeyi reddeden ağaçların arasında geçecek kadar incelemesi için Reynard'ın eyerini çıkarmaya zorlanmıştı.

Emory eyeri tekrar Reynard'ın sırtına savurup kayışlarını bağlarken, atın homurtuları arasında kendini tekrar eyerin üzerine doğru çekip, önemi yok, demişti kendi kendine. Atı sahilde yürütürken etrafını inceliyordu, Reynard ise çakıltaşlarının arasında kendine bir yol bulmuştu. Emory, ormanı ejderhanın etiyile cezalandıracaktı.

Çünkü ağaçların gri taşa dönüşmesinin ejderhanın kabahati olduğunu biliyordu; tıpkı dünyanın bu bölümünün dökülmemiş yağmurlarla karanlık puslara gömülmesinin, denizin mavi-yeşil yerine arduaz grisi olmasının ve güneşin kırılmayan gözünün gri bir kataraktla donuklaşmasının ejderhanın kabahati olduğunu bilmesi gibi.

Ejderha katledildiğinde (eğer onu katletmeyi becerebilirse)

dünyanın bu bölümü tekrar aydınlanacak ve Emory yalnızca bir kral değil, aynı zamanda da ışıkgetiren olacaktı.

Ejderhadan nefret ediyordu. Bu kadar basitti ve bu nefret arındırıcı bir alev gibi saftı. Küheylanının üzerinde oturup gözleriyle karşısındaki kayalıkları tarar, kolay bir yolu olmadığını bilmesine rağmen tırmanabileceği herhangi bir yol ararken nefretini bir nefes gibi içine çekip dışarıya üfledi.

Bu kaleyi kayalıklara konduran kimdi? Bu cevabı olmayan bir gizemdi. İnşa mı edilmişti yoksa kayalıkların içinden mi doğmuştu? Pörsümüş ihtiyarlardan bazıları bu kalenin bin yıldır yalçın kayaların içinde büyüdüğünü, yılda ancak bir milim kadar yükseldiğini ve yüzeye bu kadar yavaş çıktığı için büyüdüğünün insanlar tarafından fark edilemediğini iddia ediyordu.

Başkaları ise kalenin kayalıklardan yükselmediğini, aksine tıpkı deniz ve kayalıklar gibi her zaman var olduğunu öne sürerek bu iddiaya karşı çıkıyor ve kalenin kökenini ancak bir aptalın aramaya kalkışacağını söylüyordu.

Hiç kimse kalenin nasıl var olduğunu bilmiyordu, bu ise Emory'nin umurunda bile değildi. Gökte neden bir güneşin asılı durduğunu umursamıyordu; duruyordu işte, bu kadarı onun için yeterliydi. Her gün sırtını ısıttığı ve geceleri ortadan kaybolduğu sürece güneşin varlığının ardındaki neden ve niçinleri arayarak zamanını boşa harcamaya hiç niyeti yoktu. Kale ile kayalıklar, deniz ile gökyüzü hakkında hissettikleri de işte tam olarak buydu.

Dünya yaratılmıştı. Hepsi buydu.

Bu konu düşünülüp bir kenara konulduğuna göre Emory'nin aklındaki tek soru, kalenin nasıl en iyi şekilde fethedileceğiydi.

“Oraya tırmanmam gerekecek, Reynard,” dedi Emory.

At homurdandı, devasa burun deliklerinden sıcak dumanlar yükseldi.

Emory bunun üzerine, “Ama sen arkada kalmak zorundasın,” dedi, Reynard buna hiçbir yanıt vermedi.

Bu da hallolunca Emory tekrar eyerden kalkıp sahildeki oynak

çakıltaşlarının üzerine indi. Çakıltaşları birbirine sürtünen kemikler gibi ayaklarının ardında gıcırdadı.

Reynard'ı bir yere bağlaması gerekmeyecekti. O iyi bir attı ve bırakıldığı yerden çok uzaklaşmazdı. Hem Emory onu bağlar ve sonra da ya kayalıklardan düşerek ya da yukarıda karşılaşmayı beklediği ejderhanın çenesinin arasında ölürse Reynard da ölürdü.

Her şey ve herkes ölürdü gerçi, fakat dizginleri bir uçurumun dibindeki kaya çıkıntısına bağlıyken ölmek onursuz bir ölüm şekli gibi görünüyordu. Ne Reynard onursuz bir hayvandı ne de Emory zalim bir efendi olduğunu düşünüyordu.

Emory bir kez daha eyerin uzun deri kayışını çözdü, Reynard'ın yan tarafında duran pirinç halkadan tutarak çekti ve at gövdesindeki kasları gevşetirken çekip çıkardı. Emory eyeri Reynard'ın mağrur sırtından kaldırarak altındaki terden ıslanmış kürkü açığa çıkardı ve eyerin altlığını kullanarak sırtını kuruladı. Sonra dizginin üst kısmını Reynard'ın kulaklarının ardından tutarak öne doğru çekti, ucundaki metal kısım hayvanın dişlerine çarparak tanguırdadı. Özgür kalan Reynard boynunu uzatarak esnetti ve birkaç tutam gri deniz otu bulmak için kıyıdaki çakıltaşlarını koklayarak uzaklaştı.

Emory kendini her yönden atlara benzetiyordu. Becerilerinden birisi at gözlüğü takabilmesi ve yalnızca önünde duran göreve odaklanabilmesiydi. Şu anda tırmanışa hazırlanırken de aynıısını yapıyordu.

Emory, eyeri ve ucunda asılı duran çantaları büyük bir kayaya astı ve hünerli bir kararlılıkla ihtiyaç duyacağı eşyaları çıkarmaya başladı: halat, kazma, ince öğütölmüş tebeşirle dolu deri bir kese, deri eldivenler, taze suyla dolu bir su torbası. Asla yanından çok uzaklaştırmadığı kılıcı. Cebinde ise uğurlu tılsımı duruyordu: Biz-zat kendisinin kestiği, yedi yaşındayken çıktığı ilk avda yakaladığı tavşanın ayağı.

Sonra neredeyse dimdik bir duvar gibi duran arduaz kayalığın dibine doğru yürüdü ve ellerini taşların soğuk, sert yüzeyine

dayadı. Başını kaldırıp yukarıya baktı; boynunu iyice geriye yatırdığında görüş alanı tamamen griye büründü ve bir an için eski söylencelerin gerçek olduğunu düşündü. Grilik öylesine kesifti ve her yeri öylesine sarıyordu ki Emory'nin gözlerini aldı, korkudan bağırsaklarının çözöldüğünü hissetti. Bir an için yeniden, feryat eden güçsüz bir bebek gibiydi adeta. Hangi yönün yukarısı, hangi yönün aşağısı olduğu bilemiyor, etrafında girdap gibi dönüp duran grilikte tepetaklak olmuş, çaresizce boğuluyordu.

Fakat sonra sonsuz gri duvarda ellerini gördü ve kim olduğunu hatırladı. Güçsüz değildi. Bebek değildi. O Hardingli Emory'ydi ve katletmesi gereken bir ejderha vardı.

Emory'nin Elleri

Arduaza tırmanmak çetrefilli bir işti. Soğuktu, bir buz tabakası kadar sert ve kaygandı. Tutunabileceği çıkıntılar vardı fakat Emory onları bulmak için görme yetisine güvenemeyeceğini fark etmişti. Etrafı saran kesif grilik burayı gölgesiz bir dünyaya dönüştürüyor ve duvar dümdüz, boyutsuz bir kütle gibi görünüyordu. Fakat parmaklarını yüzeyde gezdirdiğinde çıkıntıları, çatlakları, girintileri hissedebiliyordu. Tutunacağı yer burasıydı; bunlar sayesinde kendine tutamaç ve dayanaklardan oluşan görünmez bir zincir, bir merdiven yapacaktı.

Böylece Emory tırmanmaya başladı. Kalçaları ve bacaklarıyla rahat hareket edebilmek için kılıcını sırtına asmış, tebeşir kesesini ise beline bağlamıştı. Siyah pantolonunun paçalarını siyah çizmelerinin içine, siyah gömleğinin eteklerini ise pantolonuna sıkıştırmıştı. Saçları gözüne girmesin diye sıkıca arkadan bağlamak için deri bir kayış parçası kullanmıştı. Havanın serinliğine rağmen, tırmanırken ısınacağını bildiği için gömleğinin kollarını yukarı kıvrımıştı.

Emory bir elini diğerinin üzerine atarak, bir çıkıntıdan diğerine tutunarak tırmanmaya başladı. Tırmanma konusunda her zaman

becerikli biri olmuştu; dövüş, binicilik ve yüzme konusunda da öyle. Bedeni yapması gereken her şeyi yapmıştı, hem de iyice. İşin püf noktası, zihnini karşısındaki görevden uzaklaştırmasıydı. Bedeni diğer birçok şeyde olduğu gibi bu konuda da ne yapılması gerektiğini kafasından daha iyi biliyordu ve zihnin tek görevi kıpırdamadan durup kasların kendi işini yapmasına izin vermektir.

Emory sanki bir yabancıyı izlemiş gibi parmaklarının duvarda gezinmesini, olası bir çıkıntıya dokunup onu reddetmesini, ikinci bir çıkıntı bulup onu kabul etmesini, bir pençe gibi ona yapışmasını izledi. Ayakları birkaç santim yukarıya kalktı, pazıları kıvrıldı ve bedeni yerden yükseldi. En az beş metre kadar yukarıya tırmanmıştı ve önünde daha yüzlerce metre vardı.

Hardingli Prens Emory, bedeni çalışırken zihnini oyalamak için evde onun hakkında neler konuşuluyor olabileceğini düşünmeye başladı.

Her zamanki gibi ilk aklına gelen kişi annesi oldu. Onun en sevdiği yerde, dışarıda hava nasıl olursa olsun tüm yıl boyunca oturduğu, odasındaki şöminenin yanı başında, alevlerin herhangi bir insanın yaklaşamayacağı kadar yakınında olduğunu hayal etti. Burada otururken etrafı minderler ve kedilerle çevrili olurdu, fakat köpekleri asla yanına yaklaştırmazdı.

Annesi alışıldığı üzere, “Gel bakalım Emory,” diyerek yanındaki minderlere hafifçe vururdu, “bugün neleri fethettiğini anlat bana.”

Emory küçük bir çocukken, alevlerin sıcaklığı onu terletse de itaatkârca onun yanına sokulur ve tam olarak nelerde ustalaştığını bir bir anlatırdı:

Yalnızca cebinde kahvaltıda yedikleri yağlı bir et parçası taşıyarak saray sınırları boyunca onu takip etmesi için eğittiği köpek.

Onu dersten çeyrek saat erken çıkarmaya ikna ettiği öğretmen. Terbiye edip eyerlemeyi başardığı at.

Yalnızca onun için fazladan bir kek daha pişirmesi için kandırdığı aşçı.

Sonraları, kucağa sokulamayacak kadar büyüdüğünde annesi-

nin karşısında oturup eskisi kadar mağrur bir tavırla yaptıklarını anlatmaya devam etmişti:

Yosun Ormanı'nda avladığı geyik.

Toplayıp savaşa götürdüğü askerler.

Atlı mızrak dövüşünde yendiği binici.

Emory yumuşak tenli türden olan diğer zaferlerini annesine anlatmıyordu fakat onlardan haberdar olduğundan, hatta onları onayladığından kuşkulanıyordu:

Sığır çobanının kızı, pembe yanaklı Elaine.

Eczacı annesinin yerine dükkâna göz kulak olan kuzgun karası Lila.

Yaşlı Cooky neler döndüğünü bilmiyormuş gibi davranırken serin ve karanlık kilerdeki ağır bez çuvalların üzerinde, üstü başı unla kaplı mutfak çırağı Fabiana.

Annesi onu her zaman dinler, başını sallar, Emory'nin söylediklerini ve söylemediklerini eşit ölçüde onaylardı. Alevler yanar, kediler mırlar, annesi dinlerdi.

Emory tırmandıkça kasları ısınıp açıldı. Parmakları terden kaymaya başladığında ise tebeşir kesesine daldırdı. Geride bıraktığı küçük tozlar ona evdeki kilerde üzerinde seviştikleri un çuvallarından ve Fabiana'nın kendisinden yükselen unu anımsattı.

Fakat düşüncelerinin kaydığı yön hiç güvenli değildi. Şimdi, bu kayalığın üzerinde yerden otuz metre yüksekteyken olmazdı. Buradan düşmesi ölüm demektir.

Bu yüzden Emory, Fabiana'yı alıp yolundan çekti ve ait olduğu kenara koydu. Sol elinin uzanmasını, parmak uçlarının gerilmesini, orada olması gereken bir çıkıntıyı yoklamasını izledi. Orada olması gerekiyordu; çizmelerinin uçlarında yükselirken baldır ve uyluklarındaki güçlü kasların titrediğini hisseder, sağ eli altındaki sağlam çıkıntıya sıkıca tutunmaya devam eder, sol elinin parmakları hâlâ etrafı yoklarken sağ elinin altındaki çıkıntı ufalanmaya başladı.

Bu ufalanma hissi ilk başta duvara sürtünen tebeşir tozunun

verdiği hisle karıştırılabildi, sonun başlangıcı işte bu kadar hafifti. Akıl tehlikede olduğuna inanmak istemezdi. Bedenin tek umudu beyin olsa bile, beyin bedene yalan söylerdi.

Emory bunu birçok kez görmüştü. Yayıyla nişan alıp ok fırlattığında olduğu yerde donakalan bir geyiğin inanamayan bakışları, o ana dek yenilgi görmemiş bir savaşçının yüzünde beliren, birazdan alacağı yenilginin ifadesiz şaşkınlığı.

Bu yüzden Emory beyninin yürüttüğü ilk fikre inanmadı. *Yalnızca tebeşir tozu*, demişti beyni ona. *Sorun yok*.

Sorun *vardı*, hem de çok büyük bir sorun vardı. Emory sağ elinin altındaki arduaz çıkıntısı hiç şakası olmadan yanmış kemik gibi un ufak olurken, ağırlığını daha da sola vererek yine sol eliyle güçlkle etrafı yoklayıp tutunacak bir yer aradı.

Emory küçücük bir an için tutunacak hiçbir yer bulamadı. Ne sol eliyle ne de sağ eliyle. Ellerinin altında bir taş, kafasında bir düşünce, o anda atmaya bile cüret edemeyen kalbinde bir umut, ciğerlerinde nefes, gözlerinde görüntü yoktu. Havada asılı, durgun ve bomboştu.

Sonra düşmeye başladı.

Ejderhanın İni

Aşağısı ne kadar soğuksa yukarısı da o kadar sıcaktı. Aşağısı ne kadar griyse yukarısı da o kadar altındı.

Dışarıdan bakınca kale soğuk ve griydi, bu doğrudu. Fakat içerisi büsbütün başka bir yerdi. Hardingli Emory'nin düşmekte olduğu uçurumun üç yüz metre yukarısında bir kedi yavrusu gibi kıvrılmış bir hâlde dinlenen ejderha yatıyordu.

Ejderhayı odasında ziyaret edecek olsaydınız ilk fark edeceğiniz şey elbette devasalığı, mızrak şekilli kafasının genişliği, her biri çay tabağı büyüklüğündeki sıra sıra uzanan yanardöner pullarıyla ejderhanın kendisi olurdu.

Peki sonrasında neyi fark ederdiniz? Eh, eğer paragöz bir tipseniz belki de mücevherleri fark ederdiniz.

Her bir köşede büyük mücevher yığınları duruyordu, mücevherden oluşan dağlar her bir kapı eşiğinden içeri dökülüyor, yüzlerce mücevher duvarları çevreliyordu. Servetten oluşmuş bir gökkuşağıydı burası. Kan kırmızısı yakutlar, portakal kadar parlak ve yuvarlak turmalinler, güneşten daha sarı sitrinler, goblinler kadar

yeşil zümrütler, en parlak deniz kadar mavi safirler, bir kralın kadife pelerini kadar mor ametistler.

Bir de elmaslar. Her yerde elmas vardı. Burası hakiki bir elmas zulasıydı.

Öte yandan, aşağıdaki kayalıklardan yarı donmuş bir hâlde çıkmışsanız belki de dikkatinizi çeken şey mücevherler olmazdı. Belki de ortamın sıcaklığı olurdu.

Uyuyan ejderhanın burun deliklerinden ikiz bir buhar dalgası şekli den yoğun ejderha buharı huzmeleri sızıyordu. Ejderhanın ini boğucu, bunaltıcı, ezici ve kavurucu ölçüde sıcaktı. Hava neredeyse yanınızda yumurta varsa eğer, onu pişirecek kadar sıcaktı; neredeyse sizi bayıltacak kadar sıcak.

Fakat Narcissus'un kibrine sahip bir ziyaretçiyse belki de ilk olarak sıcaklık, mücevherler ve hatta ejderhanın kendisi bile gözü-nüze ilişmezdi. Çünkü kalenin tamamı, yerden tavana kadar aynalarla kaplıydı: Pembeye çalan altın yansımaları olan, diğer aynaları ve onların ötesindeki aynaları yansıtan ve her nereye dönerseniz dönün tekrar tekrar, defalarca, sonsuza dek sizi yansıtan aynalar.

Tüm bu mücevherlerin, sıcaklığın ve pembe altın renkli aynaların arasına dokunmuş bir de koku vardı. Bir balsam, bir baharat, demlenmiş bir koku. Bu koku buhar huzmeleri hâlinde yükseliyor, açık pencerelerden süzülüyor ve dışarıdaki griliğe karışıyordu.

Elinin altındaki tutamaç un ufak olup düşmeye başlarken Hardingli Emory'nin içine çektiği koku işte bu oldu.

Bu kokuyu sözcüklerle düşünecek zamanı olmadı. Eğer düşmeye devam ederse birkaç saniye içinde. Fakat duyduğu koku beyninin bir yerlerinde kök saldı. Bir kilidin anahtarı gibi yerine oturup bir anıyı serbest bıraktı.

Çocuktı. Hayır, yeni doğmuş bir bebektı. Hayır, ondan bile öncesiydi. Rahmin içinde gözleri kapalı, annesinin sıvılarından oluşan sıcak yahninin içinde nefes alıyor ve yüzüyordu. O zamanlar duyduğu tatlı-baharatlı kokunun aynısını burada, yukarıda da duyup tadabiliyordu.

Sol eliyle belindeki kazmayı aldı ve körü körüne gri arduaz duvara sapladı. Olmaması gerektiği, olasılıklar hiçe yakın olduğu hâlde kazma kendine tutunacak bir yer bulmayı başardı. Kayanın üzerinde tam olarak kazmanın bıçağının genişliği kadar bir yarık vardı.

Emory'nin aşınmış tahta sapı tutan parmakları kaydı ve neredeyse yeniden dengesini kaybedecekti. Fakat yumruğunu daha da fazla sıkı, omzu neredeyse yerinden çıkacak gibi olsa da kazmanın ucunda tek koluyla asılı bir hâlde sallanarak durmayı başardı.

Tekrar bir soluk aldı, fakat biraz önceki koku ve hatıra yok olmuştu. Sağ elini sol elinin yanına kaldırdı. Önce bir ayağı, sonra da diğer ayağı için bir çıkıntı buldu, gözlerini kapattı ve tanrılara olduğu kadar kendi gücü ve çabukluğuna da şükranını ve dualarını sunmak üzere bir anlığına başını öne eğdi. Ardından sağ eliyle duvarı yeniden yakaladı, sol eliyle kazmayı saplandığı yerden çıkardı ve tırmanışına devam etti.

Uçurumun tepesinde rahim sıcaklığındaki odada etrafı aynalar, mücevherler ve kendi burnundan çıkan sıcaklığın buharlarıyla çevrilmiş yatan ejderha, kehribar rengi gözlerinden birini araladı.

Pawlin'in Atmacası

Saatler sonra Emory'nin uçurumun tepesine ilk ulaşan parçası sağ eli oldu. Sağ kolu titreyerek büküldü ve Emory'nin geri kalanını –terden koyulaşmış kafasını, deri kayıştan kurtulan saç tutamlarını, zorlanmaktan kızarmış yüzünü, geniş omuzlarını, göğsünü, ince belini, en önemli parçasını ve son olarak da bacaklarıyla ayaklarını– yukarıya çekti.

Uçurumun kenarından yukarıya çıkmak yeniden doğmak gibiydi, Emory tıpkı yeni doğmuş bir bebek gibi dinlenmek, yakınmak ve ciğerlerini havayla doldurmak istiyordu. Gri arduaz zemine uzandı ve tüm kaslarının yandığını, tüm eklemelerinin alev aldığını, havaya hasret kalan ama ihtiyaç duyduğu tüm havayı içine çeke-meyecek kadar zayıf düşmüş ciğerlerinin sığ nefeslerle sarsıldığını hissetti.

Öğürmek istiyordu. Bayılmak istiyordu. Ama aksine ayağa kalkıp doğruldu. Olabildiğince dimdik ve heybetlice durdu ve yüzünü kaleye doğru çevirip dişlerini göstererek gülümsedi.

Çünkü tüm iyi avcılar gibi Emory de ne zaman av konumuna düştüğünü biliyordu. Ejderhanın kehribar gözünün tıpkı güneş

gibi üzerine çevrilmiş olduğunu hissedebiliyordu. Sonra ejderhanın onu izlediğini bilerek pantolonunun düğmesini açtı, aletini serbest bıraktı ve oracıkta buharlar çıkararak işeyip uçurumun tepesini kendi bölgesi ilan etti.

Bunu da hallettikten sonra Emory, organını içeri tıkıp düğmesini kapatarak kaleye yöneldi.

Memleketi Harding'teki herkes şu anda öğle yemeğinin ardından dinleniyor olmalıydı. Hanımlar odalarında yemeklerini sindirebilmek için korselerini gevşetiyor, yaşlı kadınlar elişlerini yapmak üzere bir araya geliyor, kızlar ise gülüşüp dedikodu yapmak için yüksek perdeli yataklarının üzerinde toplanıyor olmalıydı.

Adamlar ve oğlanlar ise hava güzelse dışarıda atları ya da tazıları gezdiriyor, belki de daha küçük çocuklarla kılıç oyunları oynuyorlardı.

Elbette hizmetçiler ne dinleniyor ne de oyun oynuyordu, aksine görevlerinin gerektirdiği şekilde çalışıyorlardı. Öğle yemeğinden kalanları toplayıp akşam yemeği hazırlıklarına başlıyor, kuyudan su taşıyor, halıları döverek tozlarını temizliyor, domuz ağılındaki gübreleri kürüyor ve Emory'nin yalnızca birisi işini beceremediğinde fark ettiği diğer görevleri yerine getiriyorlardı.

Şu anda evde olsaydı Emory de doğancıbaşı Pawlin'le çit boyunca yürüyor olurdu. Pawlin'in atmacası Isolda ise her zaman olduğu gibi bacaklarından kurdeleler gibi sarkan deri köstekleriyle Pawlin'in deri eldivenine tüneyip onlara eşlik ederdi.

Pawlin önceki günün avı, önceki gecenin fethi, "demircinin çekici gibiydi resmen" dediği ereksiyonunun sertliği hakkında böbürlendiği sırada Isolda onu dinlerdi. Emory de onu dinler ve söylediklerine gülerdi; çünkü Pawlin sadık olduğu kadar da zeki biriydi ve onunla geçirilen bir öğleden sonra mutlaka eğlenceli olurdu.

Ancak Emory evde değildi. Etrafı dostluk ve kahkahalarla çevrili değildi. Burada, bu büyük gri kalenin önündeki uçurum tepe-

sinde onu rahatlatacak hiçbir şey yoktu. Ne karnı iyi bir yemekle ne de kadehi şarapla doluydu. Kadehi bile yoktu.

Emory yan tarafında asılı duran su tulumunu aldı ve içi boşalana dek bir bebek gibi tulumun ucunu emdi. Kalede ölürse daha fazla suya ihtiyacı olmayacaktı. Çünkü yaptığı kurusıkı gösterişe, sıcak çişini etrafa akıtmasına ve omuzlarını dimdik tutmasına rağmen Emory korkuyordu.

Emory, Pawlin'in sesinin, "Neden korkmayacakmışsın ki?" diye kafasının içinde yankılandığını duydu. "Korkmamak için yarım akıllı olman lazım. Tanrı'nın taşakları adına, yukarıda *ejderha* var be!"

Pawlin'in yanında olduğunu hayal etmek Emory'nin biraz gevşemesini sağladı. Çünkü Pawlin, Emory'nin kendini içine düşürdüğü bu kadar amansız bir durumu bile muzipçe yorumlayabilirdi.

Evet, Pawlin orada, hemen sağında duruyordu. Pawlin'in kolundaki kösteklerden kurtulup gerektiği takdirde o azılı gagasıyla kehribar rengi bir gözü çıkarmaya can atan, yüzünde o her zaman ki küçümseyen ifadesiyle Isolda da oradaydı.

Emory yalnız değildi.

Yalnız değilim, dedi Emory kendi kendine. Ejderhanın kale-sinin büyük kapısına tek başına varmıştı. Emory kalenin dibinde yukarıya bakarken neredeyse uçurumun dibindeyken olduğu kadar gözü korkmuş hissediyordu. Kapı nasıl da büyüktü, baştan ayak parmağına uç uca eklenmiş iki adam kadar geniş ve on adam kadar uzundu. Griydi fakat soğuk değildi. Emory daha ona dokunmadan bile kapıdan yayılan, kuşkusuz içerideki ejderhanın yarattığı sıcaklığı hissedebiliyordu.

Elini kapiya dayadı ve anında geri çekti. Sıcaktı, sıcaktı, çok sıcaktı. Pantolonunun kuşağındaki eldivenleri çıkararak ellerine geçirdi. Annesinin onun için diktiği, güzel siyah deri eldivenleri. Emory ona veda öpücüğü vermek üzere yanına geldiğinde annesi şöminenin yanındaki sandalyesinde otururken uzatmıştı eldivenleri ona.

“Delikanlı oğlum benim,” demişti, “birbirimize karşı dürüst olalım. Artık bir çocuk değilsin, ama koca adam olmuş da sayılmazsın. Yetenekli bir savaçısın, bu bir gerçek ama ejderhalar en güçlü adamlardan bile büyük ve çetindir.”

Annesinin böyle konuştuğunu duymak Emory’yi incitmişti, fakat iyi hissettiren bir yanı da vardı; sanki deşilip içi boşaltılan bir çıban gibi, rahatlamayla karışık bir acı.

“Nasıl bir tehlikeye atıldığımı biliyorum,” demişti Emory. “Ama başka seçeneğim var mı?”

Çünkü Emory’nin babası dört hafta önce, yıllar boyunca uyku da kalan ve geçtiğimiz kış mevsiminde tekrar açığa çıkan bir delilik nedeniyle ölmüştü. Bazı kimseler babasındaki bu deliliğin, Emory’nin annesiyle evlenmesinin öncesinde fahişelere olan düşkünlüğü nedeniyle başladığını söylüyordu. Delilik kendini gösterdiğinde babası nöbet geçirmeye, yüzü sarmaya, gözleri bulutlanmaya ve onu dinleyen birisi olsun ya da olmasın, ejderhanın gelmekte olduğunu, Emory’nin kalbini söküp onunla bir ziyafet çekeceğini, ejderhanın geldiğini, geldiğini, geldiğini bağırmağa başlamış ve sonunda çığlıkları kesilip ölmüştü.

Oysa kral on yıl daha yaşamalıydı, hatta belki de yirmi yıl. Emory bu süre içinde kendini geliştirebilirdi. Elinden geldiğince hazırlanmış olurdu. Pawlin yanındayken ve Harding’in en iyi savaçılarının yardımı ve desteğiyle Emory güçlenebilir, hızlanabilir, adımlarını sağlamlaştırabilir ve daha ölümcül olabilirdi.

Gerçek şuydu ki kralın erken ölümü yıllar boyu sürecek bir hazırlık sürecini Emory’den çalmıştı.

Tarihin hatırladığı ilk yıllardan şimdiye dek yaşamış tüm ataları ejderhalarla yüzleşmeden önce neredeyse otuz yaşına gelmiş olsalar da, Emory’nin ömrünün yirminci yılına bile ulaşmadan bir ejderhayla yüzleşmek zorunda olması Harding halkı için pek de önemli değildi. Emory, kral olarak babasının yerine için babasının ve onun babasının izlediği yolu izlemeliydi: Bir ejderhayı fethedip bir genç kızı kurtarmalı ve onu gelini yapmalıydı. Ve bunu kendi-

sine ejderhaların huyları hakkında tek bir bilgi bile verilmeden, tek başına, hiçbir yönden tek bir yardım dahi almadan başarmalıydı. Çünkü halkının tarihi boyunca böyle olmuştu, *bir kral olabilmek için bir ejderha ve bir genç kız gerekliydi.*

Kendisi de bir zamanlar kurtarılmayı bekleyen bir genç kız olan Kraliçe Ana, “Başarma şansın az olabilir,” demişti, “ancak seçeneklerin, senin de söylediğin gibi, daha da az. İşte, bu eldivenleri al.” Böylece eldivenleri Emory’nin avucuna bırakmıştı, Emory de onları kabul etmişti. Göründüklerinden daha ağırlardı ve yapıldıkları deri yumuşak olsa da kalındı. “Eldivenler ellerini ejderhanın sıcaklığına karşı koruyacak,” dedi kraliçe. “Bunlar sana vereceklerimin yarısı, tek başlarına yeterli değiller,” diyerek sözlerini sürdürdü. “Bu yüzden söyleyeceklerimi dinle. Kılıcın bir silah. Zihnin ise bir diğer silah. Fakat üçüncü bir silahın daha var ve ejderhayı fethetmek için üçüne birden ihtiyacın olacak.”

Emory annesinin koyu renkli gözlerinin içine bakmış ve ona üçüncü silahının ne olduğunu söylemesini beklerken içinden bir ses ona bunu sormaması gerektiğini söylemişti. Bu yüzden de anlamış gibi yaparak başını sallamış, annesine eldivenleri için teşekkür edip onu yanağından öpmüş ve onu odasındaki ateşin yanından, kucağındaki kıvılcıkla baş başa bırakarak oradan ayrılmıştı.

Eldivenler elindeydi. Kılıcı kalçasındaydı. Beyni kafasındaydı. Emory’nin diğer silaha, annesinin ihtiyaç duyacağını söylediği şeye sahip olup olmadığı... eh, artık pek de önemli değildi, öyle değil mi? Emory elinin kapıyı ittiğini izledi, kapının aralandığını işitti ve ejderhanın kalesine adım attı.

Şeytanın Gözü

Emory öncelikli olarak bir savaşçıydı, bu yüzden gördüğü ilk şey ejderha oldu. Savaşın nasıl geçeceği dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. İnsanı elden ayaktan düşüren o sıcaklık yalnızca Emory'nin dayanıklılığı üzerindeki etkisi açısından mühimdi, mücevher yığınları ise yalnızca Emory'ye siper olabilecekleri için önem taşıyordu. Aynaların ise ejderhaya üstünlük sağlayacağı kesindi çünkü ejderha onların yarattığı yarılsamaya mutlaka alışmış olmalıydı, oysa Emory buna alışık değildi.

Emory, göremediği fakat kalenin büyük salonundaki her şey kadar gerçek olan o tatlı-baharatlı keskin kokuyu içine çok fazla çekmemeye gayret ediyordu çünkü zehirli olabilirdi.

Emory, kılıcını kınından çıkardı, sağlamca önünde tuttu ve düşmanını tartmaya başladı. Bu kadar tiksiniç bir yaratık neden inini yansımalı camlarla kaplardı, hiç aklı almıyordu. Çünkü insanın asıl dikkatini çeken şey ejderhanın yanardöner pulları olsa da, göz yarıkları ve burun deliklerinin etrafındaki cildi kurumuş kana benzeyen koyu bir renge bürünmüştü; bir ev kedisine gibi önünde çaprazladığı ön ayaklarının pençeleri ise en hafif bir dokunuşla bir

insanın bağırsaklarını deşebilecek olan siyah, tırtıklı ve tehditkâr kancalardan oluşuyordu.

Emory durduğu yerden ejderhanın gözlerinden yalnızca birini görebiliyordu ve o da kapalıydı. Ejderhanın burun deliklerinden yayılan büyük buhar dalgaları aynalı duvarlara çarpıp yoğunlaşarak aşağıya süzülüyordu. Canavarın kulaklarının yerine birer delik vardı. Siyah dişlerinin uçları o dudaksız sürüngen ağzı boyunca parılıyordu. Çatalı, siyah, berbat bir dil dışarı çıktı ve gözden kayboldu.

Sonra Emory canavarın kafasının ardına, onun arkasında duran bir aynaya baktı. Yarık şeklinde, sabit, kehribar bir şey —ejderhanın diğer gözünün yansıması— açıldı ve onu izliyordu.

Emory ansızın iç çekti, nefesi bir can çekişme hırıltısı çıkararak kesildi, çünkü o anda öleceğini anlamıştı. Bunu biliyordu, daha önce hiçbir şeyden olmadığı kadar emindi bundan. Kendini birdenbire hararetle, tekrar küçücük bir çocuk olabilmeyi dilerken buldu.

Ejderhanın kehribar rengi bakışlarında Emory yedinci yazını gördü. O yazın ağustos ayının en sıcak üç günü boyunca tuhaf bir gök olayı, güneşin tam ortasına bir gölge düşürmüştü. Uzun bir yarığa benzeyen bu gölge, güneşi Emory'nin o zamandan beri zalim bir sürüngen gözü olduğunu bildiği bir şeye dönüştürmüştü.

Rahipler boyunlarındaki zincirlerin uçlarına taktıkları sivri uçlu üçgenleri öperek *şeytanın gözü* demişler ve herkesin içeride kalmasını, gözün sabit bakışından kaçınmasını salık vermişlerdi.

Fakat Emory'nin kral babası bu tür palavralara pabuç bırakmazdı. Üç günün en sıcak olan son günde, “Gel oğlum,” demişti. “Ava çıkıyoruz.”

Şövalyeleri, uşakları ve tazı terbiyecilerini bir el hareketiyle savuşturarak yanına sadece mutfaktan bir meyve bıçağı, iki elma ve Emory'nin küçük yayıyla bir sadak dolusu ok almıştı.

Küçük Emory şeytanın gözünün ağırlığını başının üstünde hissederek babasının peşinden kaleden ayrılıp sur kapısına varmış ve gözün onları göremediği alacalı, gölgeli ve sessiz ormana ulaşana dek yürümeye devam etmişti.

Kral iri bir adamdı, geniş omuzlu ve yakışıklıydı. Cildi kayış gibi bronzlaşmış, elleri ve ayakları savaş ve oyunlardan dolayı nasır tutmuştu. Yedi yaşındaki Emory daha şimdiden saçlarını babasının kiler gibi şekillendiriyor, kaledeyken hanımlara hoş görünmek için siyah bukleler halinde açık bırakıyor, sahadayken ise bir kayış parçasıyla arkada topluyordu. Kral çıkıntılı kaşları sayesinde güneş ışığının altında asla gözlerini kısmıyordu ve dolgun dudakları gülmekten, öpmekten, yemekten ve ağlamaktan asla çekinmiyordu. Yaşamını tütsülenmiş bir kuzu bacağına tutan bir köpek gibi hunharca bir açlık ve mutlak bir keyifle ağzında tutuyordu.

O gün kral oğluna, ilk ve tek çocuğuna öldürmeyi öğretecekti. Bir yaz günü öğle vaktini geçirmek için ne kadar da hoş bir faaliyetti.

Emory'nin omzunda kendi sadağı, elinde ise kendi yayı vardı. Küçük oklarını birçok kez hedeflere ve talim mankenlerine fırlatmış, öğretmenlerinin alkış ve övgülerini kazanmıştı: Şimdi omzunda sadağı, yanında babasıyla –ve artık şeytanın gözünden gizlenmiş olduğu için– kendini gerçekten de pek cesur hissediyordu. Babasıyla ortak olduklarını, ikisinin de iri, ikisinin de güçlü, ikisinin de bu dünyanın egemeni olduğunu hayal ediyordu. Babasını takip etti ve onun biraz önce adım attığı noktalara basmaya gayret ederek, kralın adımları onunkilerin rahat üç katı olduğu için bir noktadan diğerine hoplayarak kendince oyun oynamaya başladı. Güneşin ulaşamadığı orman daha serindi ve Emory mutlu idi.

Babası birdenbire durdu. Emory de kralın sırtına yapışmaktan son anda kaçınarak duraksadı. “Şurada,” dedi kral, yaklaşık altı metre ötedeki bir köknar ağacının dibinde duran açık kahverengi bir yabantavşanını işaret etti.

Emory tereddüt bile etmedi. Sağ eliyle sol omzunun üstüne uzanarak sadaktan bir ok çekti, yayını gerdi ve nefesini vererek oku bıraktı.

Tavşan başını kaldırıp gözlerini Emory'ye kilitledi. Mücevher gibi parıldaayan siyah gözleri bir kez bile kırılmadı. Tavşan mer-

hamet ummak için çok geç kaldığını biliyordu, Emory de okunu geri çağırarak için çok geç olduğunu biliyordu. Bunu yapabilecek olsaydı bile yapmazdı gerçi.

Ok tavşanın boynuna saplandı, boynun ön tarafını delerek arka tarafından çıktı. Beyaz ensesi kanla kırmızıya boyandı ve Emory daha yanına koşmadan öldü.

Gözleri bir saniye önce hayatla parıldayan, şimdiyse ölümlü donuklaşan tavşana baktı. Kralın nasırlı eli ağır ağır Emory'nin omzuna indi. "Aferin oğlum," dedi.

Sonra meyve bıçağını Emory'ye uzatarak, "En güzel ayağı seç," dedi. Emory sağ arka ayağı seçti, çünkü kendisi sağ elini kullanıyordu ve bir tavşanın gücü arka ayaklarından gelirdi. Emory tılsımını almak için hâlâ sıcak olan kürkü, eti, bağları ve kemiği keserken kral babası onu izledi. Sonra kral meyve bıçağını ondan geri aldı.

Emory babasının tavşanın kürkünde bir kesik açmasını ve bıçağı kenara koymasını izledi. Kral iki elinin işaret ve ortaparmaklarını açtığı yarığın içine sokup çekti ve tavşanın kürkü kumaş yırtılmasına benzer bir sesle yerinden sökülerek, altındaki parlak beyaz zarı ve onun da altındaki kırmızı kasları, beyaz bağları ve kemikleri açığa çıkardı. Kral kürkü sonuna kadar çekip yırtarak hayvanın kafasına ve kalan arka ayağına kadar sıyırdı, ayağı olabildiğince kolayca büküp kırdı, boynu kesti ve kürkün geri kalanını çekip tamamen çıkardı. Tavşanın karnını yukarı çevirerek ince beyaz cildin üzerine sığ bir kesik attı, parmaklarını içeriye sokarak deriyi iç organlardan ayırdı ve sonra tavşanı boylu boyunca kesti. Deriyi iki yana açarak kalbi dikkatlice dışarıya çıkardı ve onu Emory'nin birleştirdiği avuçlarına bıraktı.

"Bu senin kalbin, oğlum," dedi. "Onu şimdi mi yemek istersin, yoksa Cooky kızarttıktan sonra mı?"

Emory avucunda tuttuğu kırmızı ve çiğ şeye baktı. Babasının onu şimdi, çiğ ve tavşanın göğsünden henüz çıkmış haliyle yemesini arzu ettiğini biliyordu. Fakat büyük, kırmızı bir sümüklüböceği andıran böylesine sıcak ve kaygan bir şeyi yutma fikri karşısında

kusacak gibi oldu. "Sonra lütfen," dedi. Kral hoşnutsuz olduysa bile bunu belli etmedi.

İşine geri dönerek hızlıca hayvanın bağırsaklarını toprağın üzerine döktü. Karaciğeri, böbrekleri ve akciğerleri çıkardı, sonra da Emory'nin ellerindeki kalbi de alarak tüm organları bir deri çantasının içine yerleştirdi.

Emory'nin avından geriye kalan şey artık bir tavşandan çok ete benziyordu ve Emory'nin ağzı sulanmaya başladı. Annesi nasıl da mutlu olacaktı!

Sonra kral eve dönüş yolunda yemesi için Emory'ye bir elma verdi ve onun başı çekmesine müsaade etti.

Şimdi burada, ejderhanın ininde onu izleyen kehribar gözün yansımaları gördüğünde Emory tüm bunları hatırlamıştı. Ormana girdiğinde şeytanın gözünden korkuyordu. Tavşan ayağı cebinde, ilk avı arkasındayken ormandan çıktığında ise göz hâlâ tepede olsa bile gökte asılı duran şey şeytanın gözü değildi, en azından Emory için. Yalnızca bir gölge ve ışık oyunuydu, başka bir şey değildi.

"Ejderha," dedi, on yıldan fazla bir süre önce edindiği tılsımı cebinde dururken, "Seni fethetmeye geldim." Emory belki bugün ölecekti. Belki de yaşayacaktı. Her iki koşulda da tereddüt etmeyecekti. Bocalamayacaktı.

Bir ejderha büyük ve korkutucu bir şey olsa da, büyük ve korkutucu olan tek şey değildi. Emory başkalarını da görmüştü. Belki de karşısındaki bu ucube çocukluğundaki şeytan gözü gibiydi. Korku ve cehalet tarafından büyütülüp daha korkutucu hâle getirilse de bakış açısı ve bilgiyle küçültülüp ait olduğu yere konulabilirdi.

Ejderha diğer gözünü de açarak devasa kafasını çevirdi. Sonra çenesini açarak siyah dişleriyle çatal dilini açığa çıkardı ve Emory'nin iskeletini bile titreten sağır edici tiz bir kükreme yükseldi boğazından.

Ya da, diyerek yeniden değerlendirdi Emory, belki de ait olduğu yere konulamazdı.